

ningen over de særskilte Poster. Den Betydning, der efter vor Opfattelse maa tillægges den sidst bevilgede Finanslov, kunde vel gøre det tvivlsomt, om Statsregnskabet ikke rettere burde have været knyttet til denne Finanslovs Poster i Stedet for til det fremlagte og bortfaldne Finanslovsforslag, hvilket ogsaa vel vilde have stemt med den midlertidige Finanslovs Karakter som en Forlængelse og Fortsættelse af den hidtidige Finansforvaltning. Det skal dog indrømmes, at netop de løbende Udgifter for Hovedmassen af Bevillingernes Vedkommende gentage sig saaledes paa de efter hinanden følgende Finanslove, at det ikke i praktisk Henseende vil gøre stor Forskel, om Udgangspunktet søges i det ved de hidtil gældende Regler reducerede Finanslovsforslag eller i den ved Finanslovsforlaget Medsættelser reducerede sidste Finanslov.

Ovenstaaende Bemærkninger sigte, som nævnt, alene til at bestemme den midlertidige Finanslovs Omfang, Grænsen mellem bevilget og ubevilget. Overfor den konstaterede Overskridelse har der ingen ensartet Regel været at følge. Vel kan det, bortset fra Bagateller, siges, at Overskridelsen altid kræver Rigsdagens Beslutning; men i Statsrevisionens Praksis har der dog under den nuværende Instruks gjort sig en praktisk Begrænsning gældende i den Retning, at Merudgifter af mere tilfældig og ustyldig Natur, hvori der navnlig ikke var Blads for nogen principiel Uoverensstemmelse mellem Administration og Bevillingsmyndighed, alene ere fremhævede og forklarede i Statsrevisorernes Betænkning uden at foranledige særlig Indstilling. Et saadant Hensyn er ogsaa taget over for nærværende Regnskab. Med detses ekseptionelle Karakter har man derfor anset det stemmende i Tvivlstilfælde, hvor en Udgift syntes at ligge paa Grænsen mellem bevilget og ubevilget, eller hvor der kunde tvistes, om Udgiften i alle Maader opfyldte Betingelserne for at henregnes til de løbende, dog snarest har været tilbøjelig til at tage en saadan Udgift som hjemlet. For saa vidt den enkelte Merudgifts parlamentariske Historie har paavirket Indstillingen, har det været et Motiv til at vælge Formen „passjerer“, at Udgiften under Behandlingen har været vedtagen af Rigsdagen, medens det omvendt har været en medvirkende Grund til at indstille „ikke passjerer“, at Tillægsbevilling forgæves har været søgt i Rigsdagen. Men disse Hensyn ere trykede af andre, hvorom man maa henvisse til Betænkningens Enkeltheder.

Over for vore Kolleger i Statsrevisoratet er endnu følgende Tilføjelse nødvendig: Den af os fulgte Forstaaelse af den midlertidige Finanslov, som efter det udviklede synes os paabudt baade af Lovens Ord og Næmed og stemmende med dens historiske Tilblivelse, og om hvilken vi ikke ved, at den nogen Sinde har været omstridt i vore parlamentariske Forhandlinger, men som tværtimod i sine Hovedpunkter har været udtalt og forudsat baade af siddende Ministerier og af Rigsdagens ledende Ordførere i Finansjager (sfr. Folketingstidenden for 1880—81, Sp. 6085—89), har dog ikke vundet Statsrevisorernes Dinesens og Drejsings Bifald. I de af dem affattede Delc af Betænkningen have vi ikke formaet at finde noget bestemt veiledende Princip, uden for saa vidt det nærmest synes at fremgaa af deres Fremstilling, at de ere tilbøjelige til at tage Ministeriets Forslag paa det bortfaldne Finanslovsforslag som en Slags Hjemmel for Udgifter, der skulde kunne træde i Bevillings Sted. Denne Opfattelse har imidlertid medført, at de nævnte Statsrevisorer ikke have anset det nødvendigt for deres Vedkommende at oplyse Statsregnskabet i Forhold til de hidtil gældende Regler og Udgifternes Karakter af løbende paa en saadan Maade, at Grænsen mellem Bevilling og Overskridelse fra dette Synspunkt træder frem i Betænkningen. Det af dem fremstillede Materiale, der hviler paa en hel forfælselig Forudsætning om Overskridelse, tilsteder ikke, at vi dertil knytte vore afgivende Indstillinger uden en fuldstændig Omarbejdelse af Betænkningens Stof. Et saadant Forarbejde har imidlertid ikke forekommet os at kunne paahvile os, bortset fra, at det i Alar mer end sædvanlig omfattende og indviklede Arbejde ikke dertil vilde have levet os fornøden Tid. Men under en saa gennemgaaende og uforligelig Uoverensstemmelse i Statsrevisionen har det dernæst syntes os magtpaaliggende gennem Rigsdagens Beslutning at søge fornøden Bekræftelse paa de Hovedhenspunkter, hvorfra Regnskabet efter Rigsdagens Bestemmelse vil være at oplyse. I det vi derfor paa nærværende Tidspunkt indskrænke os til at afgive Betænkning over de af os behandlede Affnit af Statsregnskabet og derimod over for det af de Herrer Dinesen og Drejsing bearbejdede Stof kun kunne tage et almindeligt Forbehold, vente vi efter Rigsdagens Beslutning at finde Anledning til en fornøjet Opgørelse i den samlede Statsrevision af de Affnit, som ikke for Tiden menes saaledes oplyste, at de ere modne til Afgørelse.